

Nr 65

Bevillningsutskottets betänkande med anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar jämte motioner.

Propositionen

I proposition nr 135 har Kungl. Maj:t under åberopande av utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för den 24 oktober 1969 föreslagit riksdagen att anta vid propositionen fogat förslag till lag om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar.

I propositionen föreslås att den nuvarande begränsningen i kommunens rätt att bestämma hundskattens storlek slopas.

Författningsförslaget har följande lydelse.

Förslag
till
Lag
om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar

Härigenom förordnas i fråga om förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar,

dels att 10 § skall upphöra att gälla,

dels att 4 och 9 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

4 §.¹

Skatten skall av kommunen bestämmas till ett för varje hund lika belopp, *lägst tio högst sjuttiofem kronor* för kalenderår.

Skatten skall av kommunen bestämmas till ett för varje hund lika belopp för kalenderår.

I fall — — — — — annan kommun.

9 §.¹

Den, som underlåter att fullgöra anmälningsskyldighet, vilken enligt 5 § åligger honom, böte tio kronor. Skattskyldig skall därjämte erlagga dubbel hundskatt. Har skatteplikt för hund inom viss kommun under löpande år inträtt i fall, som avses i 2 § 2 mom., må dock ej till ansvar för underlåtenhet att fullgöra anmälningsskyldighet dömas, med mindre den skattskyldige av kommunen erhållit anmaning att fullgöra sådan skyldighet.

Till böter, högst femhundra kronor, dömes den som

1. underlåter att fullgöra anmälningsskyldighet enligt 5 §,

2. genom oriktig uppgift söker undandraga sig skattskyldighet, om ej gärningen är belagd med straff i brottsbalken, eller

3. bryter mot 8 §.

Söker någon genom oriktig uppgift undandraga sig skattskyldighet och är ej gärningen straffbar enligt allmän strafflag, vare straffet böter från och med tio till och med ett-hundra kronor, och skall dessutom gäldas dubbel hundskatt.

Har skatteplikt för hund inom viss kommun under löpande år inträtt i fall, som avses i 2 § 2 mom., dömes dock till ansvar enligt första stycket 1 endast om den skattskyldige av kommunen erhållit anmaning att fullgöra anmälningsskyldighet enligt 5 §.

Dömes någon enligt första stycket 1 eller 2, skall han därjämte erlagga dubbel hundskatt.

Den, som ej ställer sig till efterrättelse föreskriften i 8 §, straffas med böter, högst tjugu kronor.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1970.

¹ Senaste lydelse 1954: 89.

Beträffande motiveringen för förslaget hänvisar utskottet till propositionen.

Motionerna

Yrkanden

Med anledning av propositionen har väckts följande motioner.

1. motionerna I: 1081 av herr *Lindblad* samt II: 1249 av herrar *Westberg* i *Ljusdal* och *Sellgren*, vari hemställts,
att kommunerna skall få laglig rätt att medge nedsättning eller befrielse från hundskatt för vissa ägarkategorier, samt
att vederbörande utskott utarbetar erforderlig lagtext;
2. motionerna I: 1082 av herrar *Thorsten Larsson* och *Nils Nilsson* samt II: 1250 av herr *Josefson* i *Arrie m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 135 beslutar,
  - a. att kommunen skall äga fritt bestämma grunderna för uttag av hundskatt i enlighet med vad som anförts i motionerna, samt
  - b. att vederbörande utskott utarbetar erforderlig lagtext;
3. motionerna I: 1083 av fröken *Stenberg* och herr *Karl Pettersson* samt II: 1251 av herrar *Ringaby* och *Nordstrandh*, vari hemställts,
att riksdagen beslutar att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 135 med förslag till lag om ändring i förordningen angående skatt för hundar;
4. motionerna I: 1093 av fröken *Lundbeck m. fl.* och II: 1261 av fröken *Wetterström m. fl.*, vari hemställts,
att riksdagen avslår Kungl. Maj:ts proposition nr 135.

Motivering

I: 1081 och II: 1249

Den ökade brottsligheten i vårt land har även kommit att drabba åldringarna. Det hör inte längre till ovanligheterna att äldre män och kvinnor blir slagna och rånade i sina hem eller på öppen gata.

En hund erbjuder förutom sällskap även viss trygghet mot överfall för gamla människor. Därför synes det vara ett samhällsintresse att pensionärerna kan få den trygghet, som det i många fall innebär att ha hund. Det är dock förenat med betydande kostnader att hålla en sådan. Även hundskatten kan för många pensionärer vara kännbar. Den har tidigare i regel varit relativt låg, men när nu enligt föreliggande proposition nr 135 kommunerna medges rätt att själva bestämma skattens storlek kan den komma att väsentligt höjas. Även om så inte skulle bli fallet innebär dock lagförslaget, att kommunerna ej kommer att få möjligheter att differentiera skatten. Det är en onödig inskränkning. Det borde vara möjligt för kommunerna att ta ut en lägre skatt från folkpensionärer med hund och även att i övrigt göra de bedömningar, som kan visa sig erforderliga.

I: 1082 och II: 1250

Enligt motionärernas mening finns goda skäl för att öka kommunernas frihet att själva bestämma om hundskatten. Som framhålls i propositionen bör rätten att fritt förfoga över medlens användning motsvaras av en liknande frihet, när det gäller uttaget av skatt. Utöver att skapa begränsningarna när det gäller skattebeloppet är det enligt motionärernas uppfattning angeläget att kommunerna också får möjligheter att sätta ner eller helt slopa skatten för vissa kategorier hundar. Bestämmelsen i 4 § hundskatteförordningen, att skatten skall bestämmas till ett för varje hund lika belopp, bör därför utgå och författningstexten i övrigt anpassas i enlighet därmed.

Behovet av att i vissa fall kunna differentiera hundskatten har ökat bl. a. som en följd av kommunsammanläggningarna. Hundskattens viktigaste funktion är numera att hindra att hundstammen växer alltför mycket så att sanitära olägenheter uppkommer. Dessa problem är mest påtagliga i större tätorter. Kommuner som har övervägande tätbebyggelse har också i allmänhet hög hundskatt. När denna höga skattesats måste tillämpas i landsbygdsområden, som i administrativt hänseende lagts samman med tätorter, ter sig hundskatten omotiverat hög och orättvis för hundägarna där. Också i andra fall kan kommunerna ha motiv för att helt eller delvis befria från skatt för vissa hundar, t. ex. sådana som ägs av pensionärer. Kommunerna bör därför ha rätt att själva bestämma om detta.

I: 1083 och II: 1251

Den gällande förordningen angående skatt för hundar kom till år 1923, då antalet hundar var betydligt lägre än nu. Till en början tog kommunerna i allmänhet ut ett ringa belopp i hundskatt och höll sig ofta under det högsta tillåtna skattebeloppet.

Förhållandena är i dag helt andra än vid förordningens tillkomst. Enligt statistiska centralbyråns beräkningar var antalet skattepliktiga hundar under år 1967 369 122, och hundägarna erlade samma år i hundskatt icke mindre än 15 678 000 kronor. Hundskatten enbart i Stockholm inbringade det året 2 000 000 kronor.

Det är känt att kommunerna tillämpar en skiftande praxis i fråga om hundskattens storlek utan att detta alltid kan motiveras med olikartade förhållanden inom respektive kommuner.

Från hundägarnas sida har gjorts gällande — och detta med all rätt — att principen måste vara att hundskatten aldrig bör sättas högre än vad som uppskattningsvis motsvarar samhällets merkostnad för renhållning och liknande åtgärder, orsakade av hundhållningen. Vidare hävdar hundägarna att en del av hundskattemedlen borde användas för åtgärder ägnade att göra det lättare att hålla hund. Som exempel på sådana aktiviteter i större och medelstora samhällen har nämnts jourtjänst bland veterinärer, djursjukhus och inrättande av rastplatser.

I en framställning till herr statsrådet och chefen för justitiedepartementet under sommaren 1968 har Svenska kennelklubben velat fästa uppmärksamheten på att det under tiden från förordningens tillkomst för 45 år sedan skett så stora förändringar på det område som berör hundskatten, att det vore önskvärt att snarast få till stånd en utredning av alla frågor med anknytning till hundskatten. Enligt Svenska kennelklubbens åsikt vore även det tekniska förfarandet vid uppbörd av hundskatten i behov av en översyn i syfte att nå fram till en mer rationell ordning. Framställningen synes ännu icke ha föranlett någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

En skattehöjning skulle hårdast drabba den kategori av människor som är ett ständigt växande antal äldre personer — ofta ensamstående — för vilka hunden blivit en god kamrat, som ger både sällskap och sysselsättning — inte minst genom den motion, som den äldre hundägaren tvingas att ordna för hunden samtidigt som han själv får en nyttig promenad och kontakt med sina medmänniskor. Hunden blir m. a. o. ett medel bland andra i syfte att bryta den ensamhetskänsla och isolering, som är ett av de gamlas och därmed ett av åldringsvårdens svåraste problem.

Det bör också framhållas att en skattehöjning skulle komma att träffa alla dem som måste hålla brukshund med skilda uppgifter såsom för bevakning eller vid jakt eller i samband med fåravel. Särskilt på landsbygden har man att räkna med ett mycket stort antal hundar, hänförliga till kategorin brukshundar och jakthundar.

Det finns fortfarande gott om kommuner — i synnerhet på landsbygden — där man endast tar ut tio kronor i hundskatt, även om antalet hundar i kommunen når upp till några hundra. Så till exempel var skatten under år 1967 tio kronor i tre Skåne-kommuner med ett hundbestånd av respektive 309, 402 och 560 hundar.

Det har icke förebringats några bärande skäl för att frångå den hittills tillämpade ordningen att fastställa ett högsta skattebelopp som kommun får besluta ta ut i hundskatt.

I: 1093 och II: 1261

Motionärerna anser att vägande skäl talar mot en ändring i nu gällande bestämmelser.

Det kan inte bortses från att maximibeloppet för hundskatt vid den förordade förändringen blir avhängig av den inställning som drätselkammare och fullmäktigeförsamlingar har och skatten kan därför i kritiska situationer få tjänstgöra som budgetregulator. Tyvärr upplever hundägare i kommunerna skatten som en fiskalisk åtgärd, som icke föranleder någon kommunal motprestation i form av rastgårdar, promenadplatser för hundar och dylikt. Prestationerna utgörs ofta av den gatuhållning som, hunden förutan, är nödvändig.

Det får inte förbises att hunden är många ensamma människors enda

sällskap; detta gäller inte minst åldringar och avsidesboende. För många av dessa är hunden dessutom den enda trygghetsgarantin.

En höjning av hundskatten torde, om propositionen godtas, kunna bli följden i åtskilliga kommuner som redan nu har skatten fastställd till maximibeloppet 75 kronor.

I och för sig är det riktigt att den kommunala beskattningsrätten, som är en grundpelare för den kommunala självstyrelsen, icke begränsas genom statlig lagstiftning. I detta fall synes emellertid benämningen skatt, som godtyckligt drabbar innehavet av en viss sorts husdjur, vara felaktig och borde ersättas med beteckningen kommunal hundlicens (jämför Radio-TV-licens).

Skrivelser m. m.

Hundfrämjandet (Sveriges Hundägareförening) anser att man ej kan lita på att alla kommuner kommer att handha den föreslagna nya befogenheten med måttfullhet och hänsyn. Resultatet kan bli att hundägarna i somliga kommuner ställs inför hundskattebelopp som tvingar de flesta av dem att göra sig av med sina hundar, i många fall ett mycket tungt beslut. Den nya bestämmelsen kommer att fungera som en verklig klasslagstiftning eftersom i sådana kommuner endast välsituerade personer kommer att kunna hålla sig med hund.

Höjning av hundskatten till för hundägarna betungande belopp kommer att ske endast i sådana kommuner där majoriteten av de styrande av någon anledning saknar förståelse för hundhållning. Skatten blir därför en ojämnt och orättvist fördelad pålaga.

Hundskatt som utkrävs med höga belopp drabbar särskilt hårt följande två kategorier:

- 1) personer som behöver hålla flera hundar — för jaktändamål och/eller hunduppfödning,
- 2) ensamboende personer, ofta pensionärer med små inkomster, som behöver ha hund för sin trygghets skull.

Svenska hundskyddsföreningen anser att den föreslagna befogenheten för kommunerna kan komma att drabba en del av landets hundägare både hårt och orättvist. I en kommun kan hundskatten komma att plötsligt höjas till belopp långt över grannkommunernas, kanske av rent godtyckliga skäl. En hundskatt som höjs till dubbla det nuvarande maximum, eller kanske ännu mera, medför allvarliga bekymmer och smärtsamma avgöranden bland många mindre bemedlade. Barnens lekkamrat eller åldringens sällskap och trygghet måste offras av ekonomiska skäl. Hundskatten torde väl egentligen vara avsedd att verka som ett bidrag till skyddet mot epizotier genom att

landets hundstam blir kontrollerad och registrerad, ej som ett sätt att göra hunden till en lyx förbehållen välsituerade.

Om man nu invänder att flertalet kommuner fortfarande kommer att nöja sig med en hundskatt som är överkomlig för de flesta, kvarstår dock det allvarliga osäkerhetsmomentet att skatten när som helst kan höjas. Att köpa hund är ett avgörande då den blivande hundägaren måste bedöma sina möjligheter att behålla hunden 12—15 år. Ty när den nye familjemedlemmen är installerad, blir han en vän som man ej gärna vill göra sig av med. Möjligheten att hundskatten när som helst kan stegras till ett orimligt belopp kommer att hindra många från att skaffa en hund som de av psykiska eller praktiska skäl skulle behöva.

Det finns också risk att många olika slags trassel kan uppkomma om hundskatten så att säga fläckvis inom landet höjs till belopp som ligger högt över grannkommunernas. Hundskyddsföreningens erfarenhet är att i liknande situationer är det hundarna som blir lidande.

Svenska terrierklubben framhåller att propositionen väckt oro inom klubben. Ett stort antal av klubbens medlemmar är mindre väl situerade, vilket betyder att många av dem bli tvungna att avstå från sin hund, vilket vi förmodar icke var avsikten med propositionen. Det synes oss också, att slopandet av maximeringen av skattebeloppet skulle gynna en del hundägare i landet och missgynna andra beroende på de olika kommunernas skiftande förståelse för den enskilda människans rätt att ha hund.

Redan nu har det visat sig att många landskommuner som ej haft någon olägenhet av sina hundar likväl tagit ut högsta tillåtna hundskatt. Med oro frågar man sig, hur höga skatter dessa kommuner i framtiden kommer att utdebitera.

Det skrämmande i denna godtyckliga beskattning är att de som drabbas värst bli de hundägare som har låga inkomster, pensionärer och ensamma. Det kommer att följa många tragedier i spåren på en dylik skattehöjning. Vi lever i en tid och i ett samhälle, där allt fler personer i synnerhet de ensamma och äldre hamnar i isolering med mycket ringa kontakt med andra människor. För dessa kan hunden vara den enda känslomässiga förankring i tillvaron de har. Det vore grymt om de av ekonomiska skäl skulle tvingas avstå från detta.

Svenska terrierklubben hemställer att proposition nr 135 avstyrkes.

Svenska jägareförbundet anför följande synpunkter.

Den nuvarande ordningen med en av riksdagen bestämd ram för skattesatserna — lägst 10 och högst 75 kronor för år — har fungerat väl. I regel torde tätortskommuner ha tillämpat högre skattesatser än glesbygdskommuner, vilket synes följdriktigt.

Om hundskattens storlek fritt får bestämmas av varje kommun föreligger risk att kommun med ringa eller inget hundägarintresse representerat i kom-

munens styrelse kan komma att höja hundskatten till belopp, som inte kan anses godtagbart vid jämförelse med hundskattens storlek i eljest likartade kommuner.

Om och i den utsträckning en kommun vidtager speciella anordningar för hundvården — särskilda rastplatser, hundsjukhus o. d. — är det rimligt, att hundskatten bestämmes till högre belopp än som annars vore motiverat. Eljest bör hundskatten — ehuru den formellt inte är specialdestinerad — inte bestämmas till större belopp än som kan anses skäligt med hänsyn till kommunens merkostnader för hundar med avseende på renhållning o. d. Det kan inte vara rimligt att hundskatten användes i syfte att därmed nå en väsentlig begränsning av antalet hundar inom kommunen.

Det bör nämligen observeras att en avsevärt förhöjd hundskatt kan komma att drabba sådana äldre ensamstående människor i små ekonomiska omständigheter, som kan ha stort behov av att hålla sig med hund, inte minst av trygghetsskäl.

Personer som driver kennelrörelse eller eljest behöver hålla flera hundar kan också genom en kraftig skatthöjning åsamkas oskäligt stora utgifter. Ett flertal intresserade jägare håller sig t. ex. med särskild eftersökshund, avsedd att användas endast för spårning av skadat klövvilt. Sådana jägare har ofta direkt kontakt med polismyndigheten och ställer sig och sin hund till förfogande vid inträffade kollisioner mellan klövvilt och motorfordon. De utför m. a. o. en direkt insats av djurskyddskaraktär genom att hålla sig med en sådan hund, för vilken skattelindring enligt gällande bestämmelser inte kan komma i fråga.

Svenska jägareförbundet finner således, att riksdagen alltjämt bör bestämma högsta och lägsta skattesats för hundskatten. Något skäl att ändra den sistnämnda torde inte finnas. Med hänsyn till penningvärdets förändring, sedan gällande maximibelopp beslutades, synes detta böra höjas till en nivå, som numera kan anses skälig. Jägareförbundet vill för sin del förordna 100 kronor.

Svenska kennelklubben har i en skrivelse till statsrådet och chefen för justitiedepartementet begärt att all lagstiftning som berör hundar skall sammanföras till en särskild lag och samtidigt framhållit behovet av en översyn av hundskatteförordningen.

Stockholms stad har till Kungl. Maj:t (Fi) överlämnat stadskollegiets utlåtande (1969: 120) med anledning av utredning angående problematiken beträffande hundar i Stockholm. Utlåtandet behandlar förslagen i ett betänkande »Hund i storstad» av en särskild hundutredning inom kommunen. Utredningen har bl. a. förordat revidering av hundskatteförordningen och presenterat ett utkast härtill.

De två sistnämnda ärendena har ännu inte föranlett någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Utskottet

Den obligatoriska hundskatten infördes genom beslut av 1923 års riksdag. Förordningen om hundskatt har därefter endast justerats på vissa punkter, i huvudsak avseende höjning av högsta och lägsta skattebelopp

samt utvidgning av undantagen från skatteplikt. Departementschefen föreslår nu att kommunerna utan några begränsningar skall få fastställa skatteleloppen, som dock även i fortsättningen skall vara enhetliga inom kommunen. Vidare föreslås en modernisering av straffbestämmelserna och upphävande av en inaktuell paragraf.

I motionerna I: 1083 och II: 1251 samt I: 1093 och II: 1261 yrkas avslag på propositionen med hänsyn till bl. a. riskerna för skattehöjningar. I de sistnämnda motionerna ifrågasätts även om en avgift som endast drabbar ägarna av vissa husdjur skall betecknas som en skatt. I motionerna liksom i ett flertal skrivelser, som inkommit till utskottet från organisationer, vilka företräder hundägarnas intressen, framhålls hundens betydelse som sällskap och som vakt för äldre, ofta mindre bemedlade personer samt riskerna för att hundskatten skall tjänstgöra som en kommunal budgetregulator.

I motionerna I: 1081 och II: 1249 samt I: 1082 och II: 1250 tillstyrks förslaget i propositionen men motionärerna vill också ge kommunerna rätt att differentiera skatten med hänsyn till om ägaren är exempelvis ensamboende eller folkpensionär, om hunden hålls i tätort eller glesbygd. Vid överläggningarna inom utskottet har särskilt framhållits att behovet av en differentiering blir större då den beslutade kommunindelningsreformen genomförs. Risk föreligger då för att i rena landsbygdsområden med för närvarande mycket låg hundskatt denna kommer att höjas till belopp som hundägaren inte hade anledning att räkna med då hunden anskaffades och som inte kan motiveras av kommunernas kostnader.

Frågan om hundskattens konstruktion är självfallet en i skattesammanhang på sätt och vis perifer fråga. Samtidigt är det en fråga som angår ett betydande antal människor och i vilken de flesta kan bilda sig en uppfattning. Följaktligen har också de kommunala debatterna om hundskatten ibland varit livliga. Utskottet vill med anledning härav och med hänsyn till de i propositionen och i motionerna framförda yrkandena ta upp frågan om hundskatten och dess utformning till principiell prövning.

De skäl för hundskattens införande som redovisas i 1923 års proposition var nödvändigheten av en registrering av hundarna med hänsyn till farhågor för spridning av epidemiska sjukdomar genom hundar och med hänsyn till jaktvårdssynpunkter samt i fråga om sällskapshundarna, att de skulle utgöra en form av lyx som borde beskattas. Samtidigt framhålls att kommunernas kostnader för renhållning på grund av hundarna var ett motiv för skattens införande. Om man granskar motiven för skattens införande framstår alltså registreringen av hundarna och kostnaderna härför som det primära.

Utskottet vill därför i första hand se hundskatten som en registreringsavgift och anser att åtskilliga skäl talar för en fortsatt registrering av hundarna. Registreringen är närmast en ordningsfråga och övervakningen här-

av av polisiär natur, och man kan med utgångspunkt härifrån ställa frågan om inte vissa rationaliseringsvinster skulle kunna göras genom en centraliserad registrering.

Utskottet finner med hänsyn till dessa synpunkter och till det väsentligt ändrade läge i fråga om hundskatten som uppkommer genom kommunindelningsreformen att en förutsättningslös översyn av hela hundskattefrågan bör komma till stånd. Därvid bör prövas förutom förutsättningarna för det nuvarande systemet även frågor om skatte- eller avgiftsbelopp liksom de i motionerna aktualiserade spörsmålen rörande olika slag av differentiering. Utredningen bör även kunna ta ställning till de önskemål som framförts från Stockholms stad och Svenska kennelklubben rörande hundskatten.

Under sådana förutsättningar anser utskottet sig inte f. n. kunna tillstyrka förslaget i propositionen om att kommunerna utan några begränsningar skall få fastställa skattens höjd. Med hänsyn till att den nuvarande högsta skattesatsen fastställdes år 1954, förordar utskottet dock att nämnda gräns höjs till 100 kronor. Då endast ett fåtal kommuner nu utnyttjar möjligheten att ta ut det högsta skattebeloppet bör den föreslagna höjningen även tillgodose de önskemål om höjningar som kan framkomma under den tid översynen pågår.

Med hänvisning till det anförda hemställer utskottet

1. att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 135 antar det vid propositionen fogade förslaget till lag om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar med den ändringen att 4 § erhåller följande såsom *utskottets förslag* betecknade lydelse:

(Kungl. Maj:ts förslag)

(Utskottets förslag)

4 §.

Skatten skall av kommunen bestämmas till ett för varje hund lika belopp för kalenderår.

Skatten skall av kommunen bestämmas till ett för varje hund lika belopp, *lägst tio högst etthundra kronor* för kalenderår.

I fall ————— annan kommun.

2. att riksdagen med anledning av motionerna I: 1081 och II: 1249, I: 1082 och II: 1250, I: 1083 och II: 1251 samt I: 1093 och II: 1261 i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om utredning angående skatten för hundar i enlighet med vad utskottet anför.

Stockholm den 27 november 1969

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från f ö r s t a kammaren: herrar John Ericsson (s), Einar Eriksson* (s), fröken Ranmark* (s), herrar Lundström (fp), Tage Johansson (s), Gösta Jacobsson (m), Tistad (fp), Stadling (s) och Karl Pettersson (m); samt

från a n d r a kammaren: herrar Magnusson i Borås (m), Brandt (s), Engkvist* (s), fru Holmqvist (s), herrar Kristenson (s), Nyström (s), fru Berglund (s), herrar Ahlmark* (fp), Sundkvist (cp) och Josefson i Arrie (cp).

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.